

Eva's wraak

Eva's wraak

Mike Bodde

Auteur: Mike Bodde

Coverfoto: Mike Bodde

© Mike Bodde 2019

Voorwoord

Na het schrijven van 'De strijd van een soldaat' kon ik niet wachten om aan een nieuw verhaal te beginnen. De reacties op mijn eerste boek waren erg goed en daarom besloot ik dit boek te gaan schrijven.

Dit boek wordt opgedragen aan allen die tijdens de Tweede Wereldoorlog gestorven zijn, degene die vochten voor onze vrijheid, de soldaten, maar ook de verzetsstrijders. Want er is geen oorlog gewonnen of verloren zonder de mensen die vrijwillig sterven om hun land en thuis te beschermen. Maar het verhaal wordt ook opgedragen aan alle burgers die gestorven zijn. En aan alle mensen die deze oorlog overleefd hebben en dierbaren verloren zijn.

Hoofdstuk 1

Ik schik wakker van Tim, mijn kleine broertje die op mijn bed springt.

“Eva, wakker worden! Het is vandaag mijn verjaardag!”

Kleine Tim wordt vandaag tien jaar oud. Ik geef hem een kus, kijk naast mij en zie op mijn klokje dat het pas tien voor zeven is. Tim is dolenthousiast, hij verheugt zich al ruim een halfjaar op zijn tiende verjaardag.

Tim springt op en rent naar beneden. Ik stap uit mijn bed en kleeft mij aan. Ik loop nog half slapend de trap af. Mijn ouders zijn ook al wakker, ze zitten aan de tafel. Mijn vader heeft zijn zondagse kleding aan en drinkt van een kop koffie en mijn moeder zit in haar zondagsjurk aan de andere kant van de tafel.

Ik heb echt niets met de kerk, maar ik moet van mijn ouders mee. Het is er altijd saai, maar gelukkig is mijn beste vriendin Julia daar ook altijd. Dat maakt de zondag in de kerk een stuk leuker.

De middag zal veel leuker worden, want dan vieren we Tims verjaardag, voor zover dat mogelijk is in de oorlog.

Na het ontbijt vertrekken we richting de kerk. Het is gelukkig maar een klein stukje lopen. Als we bij de kerk aankomen, zie ik daar Julia al met haar ouders staan.

Ik begroet Julia en haar ouders en samen lopen we de kerk in. Onze ouders gaan samen voor in de kerk zitten. Ik neem samen met Julia en Tim achter in de kerk plaats.

Tim is erg vrolijk en blij. Dat komt natuurlijk omdat hij jarig is vandaag. Hij zit namelijk ook niet graag in de kerk. Het kost mij veel moeite om ervoor te zorgen dat hij niet door de dienst heen spreekt, hij is zo enthousiast.

“Ik ben benieuwd wat ik voor mijn verjaardag krijg,” zegt hij met en lach op zijn gezicht. Het is leuk om Tim blij te zien.

Het duurt erg lang en het is ook weer erg saai.

Na de dienst loop ik samen met Julia en Tim naar buiten en even later komen ook onze ouders naar buiten. Ik zeg gedag tegen Julia en haar ouders. Ze feliciteren Tim, stappen op hun fiets en rijden weg.

“Tot vanavond, Eva!” roept Julia nog terwijl ze wegfietsen.

We lopen weer terug richting huis. Tim wordt steeds drukker. Hij kan niet wachten tot hij zijn cadeaus kan openen.

“Nog eventjes geduld, Tim. Als we straks thuis zijn, krijg jij je cadeautjes,” zegt mijn vader licht geïrriteerd.

We lopen door richting huis. Thuis aangekomen rent Tim meteen door naar binnen.

Mijn vader zegt tegen Tim dat hij rustig moet gaan zitten.

Na een paar minuten komt mijn moeder met een klein taartje binnen. Dit is in deze tijd niet heel gebruikelijk, maar mijn vader heeft een eigen bakkerij.

Ik denk dat hij deze taart stiekem gebakken heeft, want dit mag natuurlijk niet. Als de Duitsers dit zouden weten, zouden ze mijn vader meenemen.

Het kan Tim niet veel schelen. Hij is dolblij dat hij een taart krijgt met zijn verjaardag. En van de oorlog snapt hij toch al niet heel veel.

Mijn moeder snijdt kleine stukjes van de taart en deelt deze uit. De taart is echt verrukkelijk. Zoiets lekkers heb ik al in tijden niet meer gegeten.

De laatste keer dat ik zoiets heerlijk is at, is erg lang geleden, nog voordat de oorlog begon.

Mijn vader maakte altijd de beste taarten als ik jarig was, maar dit kan helaas niet meer, de oorlog maakt alles kapot.

Na de taart geven mijn ouders Tim zijn cadeautjes. Hij trekt in één keer al het papier eraf. In het eerste cadeautje zit een houten speelgoedautootje, en in het tweede zit een houten vliegtuigje.

Nu is het mijn beurt. Ik geef hem zijn cadeautje. Hij trekt weer vol blijdschap het papier eraf. Het is een bruine knuffelbeer. Deze beer was vroeger van mij, maar deze stond al jaren in de kast. En een cadeautje kopen gaat in deze tijd niet echt. Ik moet het dus doen met wat ik zelf kan maken of kan vinden.

Tim is superblij met de cadeautjes die hij kreeg. Hij speelt met alle drie tegelijk.

Het is erg leuk om te zien hoe blij hij is met een paar kleine dingen.

Het is een vrolijke dag en het is fijn om die kleine jongen gelukkig te zien, maar ik moet naar Julia, waar ik mee afgesproken heb.

Ik zeg mijn ouders gedag en geef Tim een dikke kus en knuffel.

“Eva, Beer wil ook een kus!”

Ik lach en geef de beer een kus.

Ik pak mijn jas en loop naar buiten.

Tim staat bij de deur te zwaaien. Ik zwaai terug, stap op mijn fiets en rij richting het huis van Julia.

Het is buiten best fris, maar het regent gelukkig niet. Het waait wel erg hard.

En natuurlijk heb ik de wind ook nog eens tegen. Het is gelukkig maar tien minuten fietsen.

Ik ben dan ook snel bij het huis van Julia. Ik zet mijn fiets tegen de gevel en ik bel aan. Julia’s moeder doet de deur open.

“Hoi Eva, kom binnen. Ik zal Julia zeggen dat je er bent.”

Ik loop naar binnen. Ik doe mijn jas en schoenen uit en loop richting de kamer waar Julia’s vader in zijn zetel de krant zit te lezen.

Ik ga tegenover hem op de bank zitten en zeg hem gedag. Hij kijkt op van zijn krant.

“Ah Eva, leuk om je weer te zien. Hoe is het met jou?”

“Met mij gaat het goed,” antwoord ik.

De deur in de woonkamer gaat open en Julia loopt naar binnen.

“Eva, kom, dan gaan we op mijn kamer zitten!”

Ik volg haar naar haar kamer en ga op haar bed zitten. We praten over van alles. We zijn allebei 20 jaar oud, dus we praten vaak over jongens.

Zoals Mark, een jongen van vijftwintig jaar, die ik erg leuk vind. Hij heeft kort, blond haar, hij is erg breed en gespierd en meestal draagt hij een bril, dit maakt hem nog leuker.

Ik kan uren praten over hoe leuk hij is.

Ook Julia heeft een jongen waar ze smoorverliefd op is.

Ronald is een jongen van 20 jaar. Ik vind hem niet heel erg leuk. Het is een slanke, kleine jongen die niet veel zegt en vaak een beetje vreemd overkomt.

“Eva, zou je met Mark zoenen als hij het aan je vraagt?”

Ik knik.

“Ja, natuurlijk. Ik denk vaak aan hoe het zou zijn om met hem te kussen of om met hem te vrijen.”

Julia kijkt mij lachend aan.

“Mijn moeder is al aan het koken. Ik denk dat we zo wel kunnen eten.”

We blijven nog praten over Mark en Ronald tot Julia’s moeder ons roept: “Meiden, het eten is klaar. Komen jullie naar beneden?”

We lopen de trap af en ik ga aan tafel tegenover Julia zitten. Haar vader zit links van mij aan de kop van de tafel en haar moeder zit rechts van mij aan de andere kant van de tafel. Julia’s ouders zijn erg vriendelijk, ze zijn een soort van mijn tweede ouders. Ik eet vaak bij Julia en blijf hier ook vaak slapen.

Haar vader begint te bidden. Ik heb daar niet heel veel mee, maar ik respecteer hun geloof en doe een soort van mee. Ik

doe mijn ogen dicht en luister naar de woorden van Julia's vader.

“Heer, zegen ons en ook de spijzen die we van U hebben ontvangen. We danken U voor het leven en onze gezondheid, in de naam van Christus. Amen.”

Voor mij zie ik een pan met gehaktballen en een pan met stampot. Julia's vader gooit een lepel stampot op een bord en geeft het aan mij. Ik pak het bord aan en bedank hem. Julia's moeder kan echt heerlijk koken. Mijn moeder is niet geweldig in de keuken. Zij laat alles aanbranden. Ik weet ook niet hoe Julia's ouders altijd aan zo veel eten komen. Thuis zijn we al blij als we een stukje vlees hebben. Na het eten wordt er weer gebeden.

Daarna spelen we zoals altijd 'Ganzenbord' en 'Mens erger je niet'.

Ik ben in beide spellen erg goed. Thuis speel ik ook graag bordspellen met Tim. Hij is gek op spelletjes, vaak wil hij uren blijven spelen. Vandaag heb ik mijn dag niet, ik verlies alleen maar.

Het is zo gezellig dat ik de tijd vergeet. Het is alweer twaalf uur en ik moet hoognodig naar huis, want morgen moet ik weer vroeg op. Ik werk bij mijn vader in de bakkerij. Hij is altijd al heel vroeg wakker, maar ik blijf liggen tot een uur of acht. En dan begin ik met werken rond 10 uur.

Ik neem afscheid van Julia en haar ouders. Ik bedank hen voor de gastvrijheid en het heerlijke eten.

Ik pak mijn spullen en loop naar buiten. Het is al Pikkedonker buiten. Ik stap op mijn fiets en rij richting huis. Natuurlijk is de wind gedraaid en heb ik deze weer tegen, en het is in al die tijd ook niet minder hard gaan waaien. Eindelijk kom ik thuis aan. Ik zet mijn fiets tegen het hek. Tot mijn verbazing zie ik dat de voordeur op een kier staat. Ik zie verder geen licht. Zou mijn vader de deur open hebben laten staan of is deze opengewaaid door de harde

wind? Ik loop rustig naar de deur toe, want ik weet dat er iets niet klopt.

Als ik bij de deur arriveer, zie ik dat deze zwaar beschadigd is. De deur is duidelijk ingetrapt of opengebroken.

Mijn hart klopt erg snel, want waar zouden mijn ouders en mijn broertje zijn, zouden ze weggegaan zijn en dat er toen ingebroken is?

Misschien zijn de inbrekers zelfs nog binnen.

Naast de deur ligt een stuk hout van de deur. Ik pak dit op en ik loop langzaam naar binnen. Ik zie en hoor niks. Mijn hart gaat steeds sneller kloppen. Ik open deur van de huiskamer.

Ik kan niet veel zien. Het is erg donker.

Ik voel aan de muur en zet de schakelaar om.

Ik kijk rond door de kamer en zie in een hoek van de huiskamer mijn ouders op de grond liggen, in een grote plas bloed. Ik ren naar ze toe, maar kan niets meer voor ze doen. Ze zijn dood! Ze zijn door hun hoofd geschoten, dat is duidelijk te zien. Ik draai me snel om en hap naar adem.

Waar is Tim? Hopelijk heeft hij zich ergens verstopt. Ik moet hem zien te vinden. Ik loop door de kamer en roep zachtjes zijn naam: "Tim, waar ben je, lieverd?" Ik loop de keuken in en zie hem in een hoek liggen. Hij ligt languit op de grond in een grote plas bloed. Ook hij is vermoord. In zijn hand houdt hij de beer vast die ik hem een paar uur geleden gaf. Ik zak door mijn benen op de grond en begin te huilen. De tranen lopen over mijn wangen.

"Ze zijn er niet meer! Ze zijn dood!"

Maar wie heeft ze vermoord? En waarom ook mijn kleine broertje Tim? Het kan niet anders dan dat het de Duitsers waren. Ik zie dat Tim zijn ogen nog open heeft. Hij kijkt verbaasd en bang. Ik doe zijn ogen dicht en geef hem een kus op zijn voorhoofd.

Ik kan niet begrijpen dat je zo'n lief, klein jongentje kan doden. Welke psychopaat zou dat nou doen?

Ik blijf huilend bij Tim zitten en denk terug aan de momenten met hem.

De dag dat hij geboren werd, ik kan het mij nog heel goed herinneren. Ik was toen ontzettend blij dat ik een broertje kreeg.

Ik zat in de achterkamer te wachten tot mijn vader mij kwam halen. Toen ik de slaapkamers van mijn ouders in liep, zag ik mijn moeder met op haar borst kleine Tim. Hij is snel groot geworden. Het lijkt wel gisteren dat hij nog maar een baby was.

Elke ochtend kwam hij mij wakker maken, met een lach op zijn snoetje.

Hij was altijd vrolijk, altijd een lach op zijn gezicht en hij wilde het liefst de hele dag spelletjes spelen.

Ik hou ontzettend veel van hem en nu is hij er niet meer. Ik moet hier weg. Misschien komen ze terug om mij ook te doden. Ik kan hier niet blijven. Ik sta op, veeg mijn tranen weg en loop richting de deur. Ik kijk achterom en zie hoe mijn dierbaren daar liggen, in hun eigen bloed dood op de vloer.

Ik loop snel de deur uit en stap op mijn fiets. Zonder om te kijken, rij ik een rap tempo terug naar Julia, want waar moet ik anders naartoe?

Als ik bij haar huis aankom, zet ik snel mijn fiets tegen de muur en bel aan. Julia's moeder doet de deur open en met een verbaasde en geschrokken blik kijkt ze mij aan. "Eva, wat is er gebeurd? Waarom huil je en zit je jurk onder het bloed? Wat is er gebeurd?"

Ik kijk naar mijn jurk en zie inderdaad dat ik onder het bloed zit. Dat moet het bloed van Tim zijn.

“Ze zijn vermoord!” antwoord ik.

Op dat moment komen ook Julia en haar vader naar de deur. Zij hebben mij blijkbaar gehoord.

“Vermoord! Wie zijn er vermoord, Eva?” vraagt Julia’s moeder, terwijl iedereen mij vol spanning aankijkt.

“Mijn ouders, en Tim. Toen ik thuiskwam vond ik ze in de huiskamer. Ze zijn vermoord! Ik ben meteen weer gevlucht voordat ze mij ook zouden vermoorden,” vertel ik terwijl de tranen over mijn wangen lopen.

Julia’s moeder trekt mij naar binnen. “Ga daar maar op die kruk zitten, Eva, dan haal ik even wat water voor je.” Julia’s moeder komt terug met een kop water en een natte doek.

“Oh, mijn God, meisje. Wat erg,” zegt ze terwijl ze met de natte doek mijn gezicht schoonveegt.

Ik neem een grote slok water en probeer de beelden uit mijn hoofd te krijgen, maar dat lukt niet.

Julia komt naast mij zitten en geeft mij een knuffel.

“Oh Eva, wat erg! Ik ben er voor je schat.”

Ik kan nu niet meer stoppen met huilen. Het gevoel en de beelden die ik steeds voor mij zie en het idee dat ik ze nooit meer zal zien, doet zo’n pijn, dat is echt niet te beschrijven.

“Kom schat, dan pakken we even andere kleding voor je en dan kun je je even opfrissen,” zegt Julia terwijl ze me helpt met opstaan.

Ik volg Julia naar boven. Zij geeft mij een schone pyjama.

“Hier. Trek die maar aan als je jezelf opgefrist hebt.”

Ik trek mijn jurk en ondergoed uit en was het bloed van mij af. Het voelt zo vies. Ik probeer ook het bloed van mijn jurk af te wassen.

“Eva, schat, ik was je jurk zo wel. Kleed jij je maar aan en ga even rustig op mijn bed liggen!” zegt Julia.

Ik kleed mij aan, loop richting het bed van Julia en laat mijzelf op het bed vallen.

Nog steeds stromen de tranen over mijn wangen. Hoe moet ik nu verder? Julia komt naast mij op het bed liggen.

“Wil je erover praten, Eva?”

“Nee, ik wil nu liever even niet praten. Ik wil er nu niet aan denken. Het liefst wil ik gewoon mijn ogen dicht doen en even alles vergeten.”

Julia gaat achter mij liggen en slaat haar arm om mij heen. Ik wil er niet over praten, want het doet ontzettend veel pijn. Maar ik kan ook niet slapen, dus zo blijf ik uren liggen. Huilend en denkend: waarom? Ik begrijp het niet, waarom moesten ze dood?

De volgende ochtend word ik wakker. Ik heb maar een uurtje geslapen. Ook nu blijf ik de beelden van Tim en mijn ouders voor mij zien. Ik word dan ook met tranen in mijn ogen wakker.

Julia, die naast mij ligt, is ook al wakker.

“Heb je een beetje kunnen slapen?” vraagt Julia als ze ziet dat ik wakker ben.

“Nee! Ik heb amper geslapen. Ik denk dat ik een uurtje geslapen heb. Zie alles de hele tijd voor mij en blijf me maar afvragen waarom!” antwoord ik. Julia staat op en loopt naar de kast. Ze doet deze open en geeft mij een zwarte jurk.

“Hier. Trek die maar aan. Ik draag hem toch bijna niet meer, dus die mag jij wel hebben. Je moet tenslotte toch iets dragen.”

Ik bedank haar, stap uit bed en trek de jurk aan. Hij past precies. We hebben dezelfde maat, dus dat komt nu erg goed uit.

We lenen ook wel vaker kleding van elkaar.

We lopen naar beneden waar Julia's ouders al aan tafel zitten, ze kijken mij erg bezorgd aan.

“Gaat alles goed met je, Eva? Heb je een beetje kunnen slapen?” vraagt Julia's moeder.

“Nee, ik heb niet echt kunnen slapen, blijf maar alles voor mij zien en voornamelijk wie en waarom,” antwoord ik. Verder wordt er niet veel gesproken aan tafel. Na een tijdje zegt Julia’s vader uit het niets: “Je kunt hier wel blijven, Eva.”

Ik bedank hem.

Nog steeds zie ik de beelden van mijn ouders en Tim voor mij.

Ik krijg die beelden niet uit mijn hoofd. Ik moet me bedwingen om niet in tranen uit te barsten. Het gevoel van ongeloof is erg groot, maar ook de woede is enorm. Ik wil wraak op de Duitsers en ik wil weten waarom mijn familie het slachtoffer moest worden.

Maar dat vertel ik niet aan Julia en haar ouders.

Nadat ik iets gegeten heb, ga ik met Julia terug naar haar kamer. Ik zit op haar bed en Julia kleedt zich aan.

“Julia, ik wil wraak op de Duitsers die mijn familie vermoord hebben.”

Julia draait zich om en kijkt mij vol verbazing aan.

“Hoe wil je dat dan doen? Wil je elke Duitser in dit dorp afslachten?”

Ik kijk haar aan en antwoord: “Ja!”

Julia kijkt mij vol verbazing en geschrokken aan, maar ze zegt niets. Ze kleedt zichzelf verder aan en als ze aangekleed is, kijkt ze mij weer aan.

“Eva, ik snap dat je dat wilt, maar dat gaat nooit lukken. Als je echt iets wilt doen, dan weet ik wel iets.

In het dorp zit volgens zeggen een verzetsgroepje en misschien kunnen zij je helpen met het achterhalen van de waarheid!”

Daar had ik nog niet aan gedacht. Zij kunnen mij misschien helpen.

“Misschien kunnen we het aan hen vragen. Weet jij waar dat groepje in het dorp is?” vraag ik.

“Ja, ik heb gehoord dat ze bijna altijd in de kroeg zitten. Maar ik heb geen idee wie het zijn en of ze ons wel willen helpen!”

“Oké, dan gaan we daar vanmiddag gewoon naartoe, Julia!”

De rest van de ochtend probeer ik nog even wat rust te pakken en om beelden uit mijn hoofd te zetten.

Die middag fietsen we samen naar het kroegje. Het is ongeveer tien minuten fietsen. Onderweg komen we niet veel mensen tegen. Het is erg rustig op straat en er lopen ook bijna geen Duitsers, die zie je normaal toch op elke hoek van de straat wel lopen.

We komen aan bij een kleine kroeg waar ik nog nooit geweest ben. Ik heb het wel vaker gezien, maar kwam hier nooit.

Het is een oud kroegje waarvan de buitenkant nog net overeind staat. We zetten onze fietsen tegen de muur en lopen de kroeg binnen.

In de kroeg zitten niet veel mensen.

Achter in het kroegje zie ik Mark zitten, de jongen waar ik verliefd op ben. Wat doet hij hier? Misschien weet hij waar ik het groepje kan vinden.

Ik loop door naar de achterkant van het kroegje waar Mark in zijn eentje aan een tafel zit. Hij kijkt mij verrast aan.

“Eva, Julia, wat doen jullie hier?”

“Hoi Mark, kun jij ons misschien helpen? Ik ben op zoek naar een groepje mannen. Je weet wel... Van het verzet,” antwoord ik.

Hij kijkt ons vol verbazing aan.

“Het verzet! Maar mag ik vragen waarom jullie die mannen zoeken?”

Ik ga naast Mark aan de tafel zitten en vertel hem wat er precies gebeurd is. Ik probeer me sterk te houden terwijl ik het vertel maar ik kan de tranen niet tegenhouden.

Mark legt zijn hand op mijn schouder, terwijl hij zijn beker hard op tafel zet.

“Die vuile Moffen! Ik kan jullie helpen, Eva, kom vanavond naar mijn huis. Dan stel ik jullie aan ze voor.”

Ik veeg mijn tranen weg en kijk Mark aan. Kent hij die mannen? Waar kent hij die mannen van? Het maakt ook niets uit, als ik die mannen maar kan spreken.

Ik stel verder geen vragen.

“Bedankt Mark, ik zie je dan vanavond”, ondanks alles voelt het goed om Mark zo dicht bij mij te voelen. Ik geef hem een knuffel en sta weer op. “Geen probleem, Eva. Ik zie jullie vanavond.” We zeggen Mark gedag en lopen de kroeg weer uit. Buiten kijken we elkaar even aan.

“Zou Mark bij het verzet zitten, Julia?”

“Nee, ik denk het niet, maar hij kent ze blijkbaar wel.”

Het is erg vreemd, maar het voelt zo goed dat Mark me probeert te troosten, en dat hij mij wil helpen. Toen ik hem knuffelde vergat ik even alles om mij heen en alles wat er gebeurd was. We fietsen snel terug naar het huis van Julia. Ik probeer ondanks alles nog een beetje te slapen. Alles blijft als een film in mijn hoofd voorbijkomen, ook dat ene moment met Mark. Maar ook een vraag laat me niet los: is hij van het verzet?

Die avond fietsen we met ze tweeën richting het huis van Mark, een rit van ongeveer twintig minuten.

Mark woont aan de andere kant, net buiten het dorpje, waar de kroeg zit.

We komen aan bij Marks huis. Ik weet waar hij woont, maar ik ben nog nooit echt bij zijn huis geweest.

Het is een klein simpel vrijstaand huisje. Er staat niets naast zijn huis, alleen een paar bomen.

We zetten onze fietsen tegen de muur en lopen naar de deur. Julia klopt op de deur.

Na een paar seconden doet Mark de deur open.

“Kom binnen, dames.”

We volgen Mark naar binnen. Hij woont op zichzelf in een klein huisje met een woonkamer en een slaapkamer.

In de huiskamer zitten nog een paar andere jongens.

“Jongens, dit zijn Eva en haar vriendin Julia, waar ik jullie over verteld heb.”

De jongens zeggen ons gedag.

Ik herken ze niet. Het zijn vast jongens uit een ander dorp.

Mark stelt ze een voor een voor.

“Dit zijn Iwan, Kees en Emiel.”

Ik denk dat ze allemaal rond de vijftientig jaar oud zijn.

Iwan is een lange jongen, even lang als Mark. Ik denk bijna twee meter. Hij heeft kort, bruin krullend haar en bruine ogen.

Kees is iets korter, ik denk één meter tachtig. Hij heeft kort, blond haar en groene ogen.

Emiel is in vergelijking met de rest erg klein. Hij is denk ik één meter zestig en heeft kort rood haar en groene ogen.

“Wij zijn het verzet!” roept Mark, terwijl hij naar twee stoelen bij de tafel wijst.

“Neem plaats, dames.”

We gaan op de stoelen zitten en iedereen kijkt mij afwachtend aan.

“Oké, mannen, mijn ouders en mijn kleine broertje Tim zijn afgelopen nacht vermoord. Het moeten de Duitsers geweest zijn. Ik wil weten waarom, maar nog belangrijker; ik wil wraak op de Duitsers die mijn familie vermoord hebben.”

Ze kijken mij verbaasd en met grote ogen aan.

“Hebben je ouders iets gedaan wat niet mag van de Duitsers?” vraagt Emiel.

Ik kan mij niets bedenken. Mijn ouders waren keurige nette mensen die niet snel tegen regels in zouden gaan. Ze hielden zich altijd aan de regels.

“Nee, ik heb geen idee wat de reden is. Mijn ouders zouden denk ik nooit iets verkeerd doen!”

De jongens kijken mij vragend aan. Ik heb het gevoel dat ze mij niet geloven, maar dat zal mij een zorg zijn. Al wat telt is dat ze mij helpen.

“Heb je enig idee hoe je wraak op de Duitsers wil nemen?” vraagt Kees. Ik kijk hem aan en antwoord: “Ik heb geen idee, zolang ze maar gestraft worden voor hun daden.”

Mark staat op en roept: “Wij gaan jou helpen, Eva!”

De andere jongens kijken hem verbaasd en vragend aan. Maar dat boeit mij niet, ik ben al blij dat Mark mij wil helpen.

Mark gaat weer zitten.

“Kijk, wij zijn op dit moment bezig met een plan om de Duitsers te dwarsbomen. Ze hebben een opslag vol documenten en andere spullen die de Duitsers niet willen verliezen. Wij gaan morgenavond dit gebouw in brand steken, willen jullie helpen? Wij kunnen jullie hulp best goed gebruiken.”

Ik aarzel geen seconde.

“Ja, daar wil ik jullie bij helpen.”

Julia kijkt mij verbaasd aan.

“Weet je dat zeker, Eva?”

“Ja, dat weet ik zeker!” antwoord ik op Julia’s vraag.

“Oké, dan doe ik ook mee. Ik doe alles om Eva te helpen”, antwoordt Julia.

“Oké dames, jullie zouden ons heel goed kunnen helpen”, antwoordt Kees.

Hij legt uit dat er meestal een paar bewakers rondlopen en dat wij deze zouden kunnen afleiden. Dit lijkt mij niet een heel erg moeilijke taak. We stemmen er meteen mee in.

Mark vertelt ons de rest van het plan en legt uit wie wat gaat doen. Ook stelt hij voor dat het misschien beter is dat we vanavond gaan kijken bij de opslag zodat we precies weten waar we naartoe moeten en waar de bewakers zitten. Ik let ondertussen al niet echt meer op. Ik ben verdronken in die mooie ogen van Mark.

Ik zie het al voor me dat hij mij stevig beetpakt met zijn brede armen en mij stevig zoent.

Wat ergens best vreemd is na alles wat er gebeurd is. Ik denk even niet meer aan mijn familie en heb alleen nog maar oog voor Mark.

“Eva, gaat alles goed? Je lijkt zo afwezig!”

Ik schik wakker uit mijn fantasie en zie dat iedereen mij aanstaart.

“Oh sorry, Julia, ik was even in gedachten verzonken.”

Nadat we alles besproken hebben en alles duidelijk is, verlaten wij het huis van Mark weer. We fietsen terug naar het huis van Julia, waar we de rest van de avond doorbrengen. Ik probeer een uurtje te slapen. Dit lukt niet echt, de beelden blijven door mijn hoofd spoken. De tranen stromen steeds uit het niets over mijn wangen.

Ik vraag mij ook af of het niet beter is als ik ook dood zou zijn...

Julia komt naast mij liggen en houdt mij stevig vast. “Gaat het een beetje, schat? En weet je zeker dat je dit wil doen met de jongens?”

“Ja, ik weet het zeker. Ik doe alles om wraak te nemen op de Duitsers en hopelijk krijg ik op deze manier antwoord op mijn vragen. En als ik eerlijk mag zijn, het voelt erg goed om zo dicht bij Mark te zijn.” Julia lacht en zo blijven we nog even liggen.

Rond middernacht vertrek ik met Julia weer richting het huis van Mark. We vertellen haar ouders dat we bij Mark, een vriend van ons, een drankje gaan drinken voor de

gezelligheid. Als we daar aankomen staan de jongens al op ons te wachten.

We fietsen meteen door richting Arnhem, naar de opslag van de Duitsers.

Het is een aardig stukje fietsen en het is ook pikkedonker. Emiel zegt dat we er bijna zijn en dat we goed moeten opletten. We arriveren bij een oud pand dat eruitziet alsof het een gevangenis is. Overal hangt prikkeldraad en er staan grote hekken. Daar moeten wel belangrijke dingen liggen.

Ik zie verder geen soldaten die het gebouw bewaken, maar ze zullen hier wel ergens zijn.

We fietsen verder tot we ineens tegengehouden worden door twee Duitse soldaten: "Halt!"

De soldaten vragen wat we hier doen. "Wij zijn op weg naar huis, meneer" antwoordt Emiel.

Maar de Duitse soldaten vertrouwen het niet en ze willen onze papieren zien.

We laten onze papieren zien en de Duitsers bekijken deze heel grondig. Ik ben bang dat ze ons niet vertrouwen en dat ze ons zullen meenemen.

Maar het liefst zou ik ze allebei willen aanvliegen, misschien heeft een van hen mijn familie wel gedood!

Gelukkig geven ze de papieren terug en zeggen ze tegen ons dat we door moeten fietsen, omdat wij hier niets te zoeken hebben. Tenminste dat begrijp ik uit de woorden die ik hoor, aangezien ik niet heel goed de Duitse taal versta.

Ik stap snel weer op en we fietsen allemaal snel door.

Op de terugweg is het erg stil. Niemand zegt iets. Iedereen kijkt voor zich uit en fietst door. We komen aan bij het kroegje waar ik Mark eerder die dag aansprak. We stappen van onze fiets af, zetten die tegen de muur en lopen naar binnen. We gaan achterin aan een tafel zitten. Er zitten

verder geen mensen in het kroegje. Er staat alleen een man achter de bar. Hij begroet ons.

“Oké meiden, hebben jullie alles goed gezien?” vraagt Emiel. Ik knik en antwoord: “Ja, ik heb alles goed gezien.”

“Ik heb ook alles duidelijk gezien”, antwoordt Julia.

Op dat moment komen er twee Duitse soldaten binnen. Ze kijken wat rond en gaan vlak naast ons aan een tafel zitten. Niemand van ons durft nog iets te zeggen, want die Duitsers zouden ons kunnen horen. We kunnen de plannen dus niet verder bespreken.

Mark staat op en zegt: “Oké jongens, ik ga maar eens naar huis, het is al laat!” Maar de blik in zijn ogen zegt iets anders. Ik kijk de anderen aan en die begrijpen ook wat Mark bedoelt.

Hij wil het verder bespreken bij hem thuis.

“Julia, wij moeten ook maar eens naar huis. Het is al laat”, zeg ik terwijl ik ook opsta. We lopen langs de Duisters aan de tafel naast ons en zie dat ze mij en Julia van onder tot boven bekijken.

Ik probeer mij in te houden, want op dit moment wil ik niets liever dan die vieze Duitsers zeggen wat ik vind, maar dat kan ik beter niet doen.

Buiten stappen we weer op onze fietsen en fietsen we naar Marks huis.

We komen bij Mark aan en gaan met zijn drietjes naar binnen.

Binnen is het een zootje, duidelijk een huis van een jongeman die daar alleen woont.

Overall waar ik kijk ligt kleding en andere spullen en er is ook al een tijdje niet echt meer schoongemaakt.

“Jeetje, Mark, je mag je huis weleens opruimen. Het is een zootje hier!” zeg ik als ik ga zitten op een stoel aan de tafel.

“Je mag wel een keer langskomen om op te ruimen, hoor Eva,” antwoordt Mark met een lach op zijn gezicht. Ik weet even niet meer wat ik moet zeggen.

Ik wil heel graag een keer langskomen om hem te helpen opruimen, om bij hem te zijn zonder de anderen, maar dat kan ik niet zeggen. Zonder na te denken, antwoord ik: “Voor jouw opruimen? Ben je gek? Dat doe ik alleen als we getrouwd zijn.”

Het vliegt eruit voor ik er erg in heb.

Mark kijkt mij verbaasd aan. Hij weet denk ik ook niet meer wat hij moet zeggen.

Gelukkig breekt Julia de spanning.

“Oké trouwen doen jullie maar een andere keer. We moeten nu eerst bespreken hoe we dat pand in de fik gaan steken.”

Ik durf niks meer te zeggen, ook Mark zegt niet veel meer. Ik durf hem eigenlijk ook niet meer aan te kijken. Maar ik kijk toch even vlug en zie dat hij ook naar mij kijkt. Ik lach naar hem en draai snel mijn hoofd weer om.

Ik kijk naar Julia die mij lachend aankijkt, dus ik probeer met een boze blik naar haar te kijken. Maar daardoor gaat ze alleen maar meer grijnzen. Ik draai mijn hoofd en meng mij weer in het gesprek.

“Oké, dus morgenavond spreken we weer hier af en dan gaan we het pand van die moffen in de fik steken.”

Mark lacht. “Ja, dat is inderdaad het plan, Eva.”

Op dat moment komen ook de andere jongens binnen. Zij zijn later vertrokken uit het kroegje. Zo valt het natuurlijk ook minder op.

“Wat hebben we gemist?” vraagt Emiel terwijl hij een stoel pakt en gaat zitten.

“Niks,” antwoordt Mark.

We bespreken het plan met de andere jongens en blijven nog een tijdje bij Mark hangen.